

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernatges)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

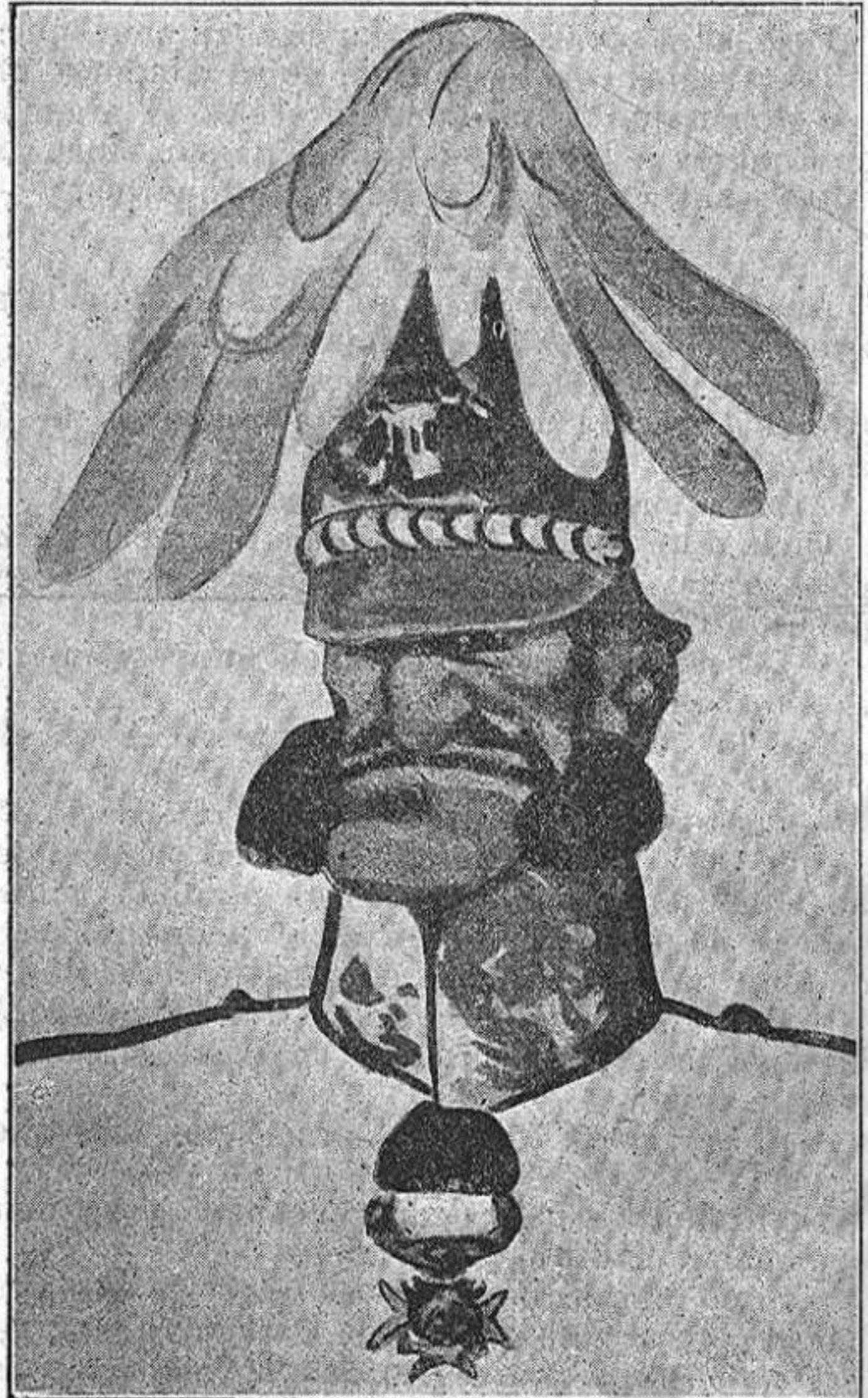
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico
y Extranjer, 2'50

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

La caricatura al extranger

DON VALERIANO
(a) El Tremendo

DON PRÁXEDES
El mussiu Thiers de la futura República Espanyola.

DON CARLOS
Un pretendent... que ja té tot.
(De *L'Assiette au beurre*, de París.)

mort, rebent las aclamacions dels seus súbdits, que l'aplaudirán y li cridarán *¡hurrar y viviscá!* y als qual s'haurà de somriure ab la mateixa rialleta del infelis al qui han trepitjat un ull de poll y que al sentir el reglamentari *¡Dispensit!*, respon ab molta amabilitat, pero veient les estrelles:—No hi ha de què!

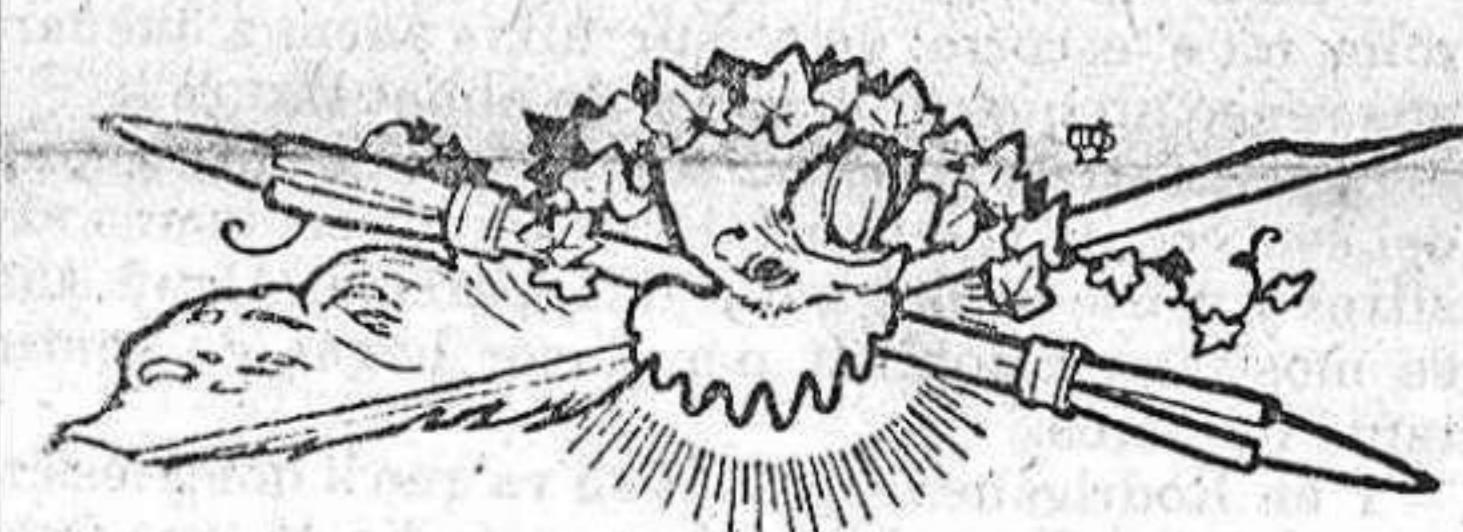
Aixó es lo que deurà pensar Eduardo VII al sentir las aclamacions dels seus fidels vassalls:

—No hi ha de què!

Y en ven baixa demanarà segurament als directors de la cerimònia que l'apressurin tot lo possible.

Per acabar ben aviat y poguerse'n tornar al llit.

PIF-PAF

PASSAMENT DE COMPTES

N plé estiu, quan pels que governan tot son glòries y alegrías, en l'època del descans y de l'expansió, en que les corts estan tancades y les oposicions no diuen aquesta boca es meva, quan sols un que altre núvol, ja de color de pebre vermell allà pel cantó de Murcia, ja de color de fum de locomotora per distints punts se deixan veure en l'horitzó; pero sense amenassar una tempestat ni massa formidable, ni tampoc massa imminent; en aquest període de calma y de sosiego, es quan al ministre de Hisenda se li ha ocorregut passar balans, y do-

DE DIJOUS A DIJOUS

BOMBA va
«En Sagasta's retira de la política.»
Així, en aquests termes pelats y precisos,
va donar-se la notícia en els primers moments.

Els diaris explicaven les causes de la resolució de don Práxedes ab un luxo de detalls que la feyan casi verosímil.

«El president del ministeri—deyan—es vell, està cansat, ha donat tot lo que de sí pot donar y ha arribat a aquell moment en que 's homes, segons la frase de 'n Franklin, tenen dret al repos.

»Del seu agotament, sols el que 'l veuen diariament y 'l tractan de prop poden donar-se'n compte. Exigirli avuy més trabaill, es materialment matarlo. Ell ho coneix y diu que pel temps que ha de viure vol viure tranquil.»

«Podia estar més ben argumentada la cosa?

A pesar de tot, els que coneixen les manyas y procediments del *Viejo Pastor* van tenir la previsió de posar en quarantena la seva retirada... y van fer santomant.

L'endemà mateix apareixia en els mateixos periódics que per certa l' havíen donada, una aclaració qu'en rigor era una rectificació en tota forma.

«Don Práxedes—deyan—té en efecte necessitat y ganas de retirarse; pero no sab si serà ara, ó més endavant, ó al tornar á obrir-se les Corts...»

MR. COMBES

UNA MANIFESTACIÓ Á FAVOR DE LAS CONGREGACIONES EXPULSADAS

Perque 's veji la importància d'aquestes manifestacions, tan ponderades pels diaris clericals, oferim als lectors la present fotografia. Un llanç, dues velles y quatre criatures, capitanejats per un hermano... ¡Aixó es una gran manifestació!

Un «baró» escolapio

—No us escarrasseu gayre á estudiar, noys, que la ciència no condueix a res, y aquí no es com al Institut, que donan carbassas.

nar compte als seus companys de tiberi del resultat de les seves investigacions.

Fins ara venia dihentse y repetintse que l' Híenda pública nadava en la abundancia; que hi havia diners per tot, per gastarlos y per malgastarlos; que per més que se'n derrotxessin el pressupost s'havia de saldar ab superabut; pero per fi ha vingut el sobrino (no sempre ha de ser el tío); el sobrino Rodriguez con la rebaja, y net y clar els ha dit:

—Senyors meus, això està mal, y si no mirém de posarhi prompte un bon remey ens n'aném tots a Ca'n Tramps.

De primer moment tots se figuravan que parlava en broma.

Pero ell apoyant la seva mala impresió ab arguments y datus, va treures un plech de papers de la butxaca, y va anar donant compte de la situació financeria en la forma següent:

—En la contribució industrial la baixa s'aproxima á mitj milió de pessetas, ab tendencias á arrossar-se cada dia més.

La baixa en l'impost de utilitats s'eleva á 3.600,000 pessetas.

A altres 3.100,000 pessetas puja la baixa de Aduanas, desde que 'ls drets se fan pagar en or.

La de Consums á 2.600,000 pessetas.

La del Timbre á 615,000.

La de canons de minas á 460,000.

Y això successivament: tot baixa, tot se desmorona, tot s'escorra: de seguir això aném á quedar-nos sense un quart ni saber de abont traure'l.

Els ministres, al sentir aquestes manifestacions del seu colega varen quedarse mirantse 'ls uns als altres y sense atinar á dir una paraula. Algun fins se mostrava amohnat per haver hagut de sentir tants números.

Y en Rodriguez esperant en va que li donguessin un camí, per fi va determinar-se á dir lo que feya al cas.

**

—Senyors: es necessari que cada hu dintre del seu respectiu departament procuri limitar els gasos. Quan els recursos no arriban, las economias s'imposan. Precisa, donchs, establir-les á tota costa: suprimir lo superfluo, no gastar més que lo estrictament necessari. D'altra manera no sé pas ahont anirémal á parar.

Aquestes paraules del ministre de Híenda van produir en els seus companys l'efecte de una dutxa frexa. ¿Introduhir economias? ¿Ahónt? ¿En què? Aquí no s'economisa més que la vergonya: apenas s'en gasta. ¿Per economias en sous, en prebendas, en xirinolas? Vaja, home, això ni dirho, ni somiarho. ¿Com quedarían els amichs si supri-míam alguns plats de la gran taula? ¿Qué menjarián? ¿De què faríam mánegues?

En Sagasta va dirho clar, després de gratar-se la barba, per allá entre la barra de baix y la de dalt ahont hi te la font de les seves inspiracions.

—Es impossible, materialment impossible decretar una sola cessantia. Lo únic que 's pot fer en tot cas es' esperar que 'ls empleats que sobran vajin morintse, y a mida que 's morin anirémal amortisant las plassas. D'aquesta manera podrà arribar-se á la nivellació del pressupost, si no avuy demà; si no demà l'dia del judici.

L'idea del home del tupé va semblar á tota l'única acceptable, y signé acceptada per unanimitat.

Cas de que 's dispossessin á realisarla en serio-que no ho farán, perque lo que 's diu avuy, demà s'olvida—fara la dalia de la mort segant en els camps de la burocracia, l'encarregada de treure de apuros al govern, deixant en condicions viables el problema avuy insoluble de la nivellació del pressupost.

Y després de això que vajin dihent que 'l govern no te miras que arriban molt lluny.

Es lo que devia penear D. Práxedes ab sa habitual socarroneria:

—¿Qué dimontrial! Fins á la mort bé hi arribaran!

**

Pero 'y 'l país?

Oh! El país també hi arribarà fins á la mort, y més depressa de lo que molts se figuran, si no cuida d'espavillar-se.

Consumats els desastres de la guerra, perdudas las colonies, aniquilada la nació, se li varen exigir grans sacrificis, ab l'excusa de regenerarla.

No va haverhi forma de treureli diners, que no s'empleen de cop y volta. Una agravació en tots els tributs y la creació de un regitzell de nous es lo que va posar-se en planta.

Era lo qu'ells devian pensar: —¿No tens energia pera sublevar-te? Donchs has de tenir paciencia pera pagar tot lo que t'exigim.

Y engrapant la llímona l'han anada escorrent

sense misericordia. Si n'hi han tret de such! Diners, suhor, sanch, fins el moll dels ossos, tot li han fet rajar.

Pero á lo menos, á l'eterna víctima de tan inmensos sacrificis tractaven de aconsolarla fentli veure que tota la pena que l'imposavan serviria pel seu be: que s'empendria una marxa regular, que s'correjirian els abusos, que s'estroncarian els despilfarros, que anavam á embestir de serio el camí de la regeneració...

Ab aquestes promeses el burro s'anava deixant carregar, y fins quan queya al pes de la feixuga càrrega, deya resignat: —Tot sigui per la patria!

La broma ha durat fins que 'ls seus explotadors Ara mateix li acaban de dir:

—Encare no 'n tenim prou!

**

Aquesta es la situació en que avuy se troba.

No 'n tenen prou encare.

Les fonts d'ingressos minyan y amenassan escolar, y ni davant de la débacle se 'ls ocorre posar mesura als gastos y als despilfarros, decretar una censantia, regularizar un sol servei, corresponde en lo més mínim als sacrificis del país, tan inmensos com inútils.

No 'ls diu res l'espectacle de la miseria cebantse principalment en las classes obreras que á penas poden subsistir; no 'ls diu res que avuy ab l'insignificacia del preu dels jorals y la creixent carestia dels aliments, se vegin impossibilitats fins de reparar les seves forsas. Per ells no hi cap més preocupació, sino que no s'haja de retirar ni una passada, ni un plat de la taula del pressupost.

En temps de la guerra, las masses proletarias van ser enviadas al escorxador... y ho varen sufrir. Avuy las están matant de fam... y ho sufreixen encare.

Continua la més extermiadora de las guerras: una guerra sense tiros pero ab moltes baixas: la guerra dels senyors feudals de la política monàrquica, contra 'ls siervos del treball; la guerra dels farts contra 'ls que dejunen.

P.K

BATALLADAS

Fs d' agrabir el moviment que s'ha iniciat en la premsa de Madrid pera obligar al govern a restablir á Barcelona las garantías constitucionals, suspesas desde l'últim febrer.

¿Serà aquesta generosa tentativa picar en ferret com tantas altres vegades?

Poch deurém tardar á saberho. El clamoreig que aquí y allí s'ha aixecat es tan viu, que 'l govern, per sort que sigui, ha de contestar forzosament al guna cosa.

Per la nostra part, creyem ocios repetir lo que sobre aquest assumpte pensém.

La sistemática suspensió de garantías ab el govern, diguis liberal, diguis conservador, castiga a Barcelona, arribant á convertir aquest estat excepcional en verdadera normalitat, més que irritar nos ens avergonyeix.

Un país que viu constantment fora de la llei es indigno de titularse civilizat.

Aquesta es la nostra opinió. La desaparició del estat de guerra s'imposa, si no per rahons de conveniencia, per evitar que 'l món ens tingui per lo que no som: per una colla de salvatges.

Sortim á capellá célebre per dia.

Avuy toca al padre... y sembla que padre de debò, Nicolau Castro.

Aquest dignissímm sacerdot protegia á una xicoteta. La qual xicoteta, després d'haver tingut, no se sab cómo, encare que pot presumir-se, una criatura, va resoldre casarse ab un jove que, en aras del amor, s'avenia á tirar un vel sobre 'l passat de la seva es timada.

Pero ho sab el capellá, y sense perdre temps agafa un revolver, s'arriba al carrer de Ferlandina, qu'és ahont vua la seva protegida, y després d'excomunicar á tota la gent de la casa, desembutxaca l'arma y promet enviar á sopar ab Sant Pere á la xicoteta, á sa mare y al jove si 'l casament s'arriba á tirar endavant...

Y rodi la bola, que ab capelláns d'aquest tenor dona gust tractarhi.

¿A qui tocará demà?

A Fransa estan fent la gran neteja... y aquesta es l'última, la definitiva.

Tots els establiments d'ensenyansa religiosa son tancats sense que hi valguin trampas ni subterfugis.

Alguns elements, partidaris de la pugó mística que tractava de apoderarse de l'arbre de la República, han tractat ab aquest motiu de armar camorra; pero davant de l'energia del govern, cumplidor fidel de las aspiracions de la inmensa majoria del país, se 'ls ha arronsat el llombriga, y ja en lo succeixió no será possible envenenar l'esperit de la juventut ab el virus de l'ensenyansa clerical.

De la manera més pacífica haurà realisat la República francesa, la més emancipadora de las Revolucions.

¡Quina llàstima que aquests ayres de renovació salutifera s'estrellin en la barrera del Pirineu!

**

En canvi las montanyas pirenaiques no son pron inaccessible pera contenir l'invasió de la plaga que á Fransa ha deixat de tenirli la vida.

Per totas las vías férreas, carreteras y punts de pas, se 'ns están ficant a Espanya 'ls que allí no tenen ja rahó de ser, ni medis de subsistir.

May ab més rahó que ara pot dirse allò de: —Totes las püssas se 'n van á n'el gos flach.

¡Pobre gos espanyoll! ¡Quins tips se 'n farà de gravar si no l'untan ab petróli!

El bisbe de Palencia ha declarat que la religió y 'l clericalisme son una mateixa cosa.

Justa la fusta.

Consti que per primera vegada LA CAMPANA DE GRACIA está d'acort ab un bisbe.

A Santiago de Galicia, després del Congrés catòlic, s'ha celebrat un meeting de propaganda liberal y democrática.

Res més oportú fins baix el punt de vista sanitari.

Allà hont hi ha hagut una epidemia s'imposta una bona desinfcció.

També 'ls ministrers varen ocupar-se d'entrer de la suspensió de las garantías á Barcelona, havent opinat tots, menos en Weyler, que continuaresen suspesas.

Perque, segons els ministres, el principi de autoritat mereix dels catalans molt poch respecte, y sent aixís se considera necessari condemnarlos á que segueixin roseigant l'ós del estat de siti.

Admira aquesta teoria, ja podem despedirnos per sempre més de la llibertat constitucional.

**

La suspensió de garantías y l'estat de guerra son mides gravíssimas que sols temporalment y en circunstancies críticas poden adaptar-se, pero conjurar determinats conflictes d'ordre públic.

Al govern de 'n Sagasta, sofisticador impenitent de totes las lleys y de totes las mides de govern, estava reservat donals'hui el caràcter de mida preventiva.

Ni en els temps de 'n Narváez y de 'n González Bravo havia arribat á tal extrém el descoco dels governants.

CARTAS DE FORA

RIUDECOLS, 3 d'agost

Recordarán els lectors que 'l dia 19 del mes passat se publicà en aquesta columna una carta en la que alguns se lamentaven del abandono moral á qu' estan sometessas las criatures que per careixer de recursos venen obligades a freqüentar els col·legis dels dos sexes d'aquesta vila.

Donchs bé: era resulta qui hi ha un regidor que, ben lluny de créure-ho aixís, califica aquelles lamentacions de besties.

¿Es dir, senyor regidor, que interessares pel sanejament moral dels nostres col·legis es fer el bestia? Ho ignorava i creguen que no ho olvidaran.

Com no ho olvidarà ningú del poble que traballa, que desde ara ja sab que ocupar-se d'aquests assumptos es una bestialitat.

¡Quins regidors crifa la naturalesa!

BADALONA, 4 d'agost

Ahir, diumenge, s'efectuà en aquesta ciutat l'enterro civil d'un noi de cinqu anys, fill d'un honrat obrer d'idees avansades. Bon número de republicans y altres individus de tendencias radicals assistiren al acte, que revestí 'l caràcter d'una verdadera manifestació de solidaritat democràtica.

Molt bé! Unicament aixís, esforçantnos ab exteriorizar, sempre que hi hagi ocasió, nostras idees, acabarémos els amants del progrés ab l'esclavitud y la tirania.

SANT ANDREU, 4 d'agost

La premsa s'ha ocupat de las injustícias de que son víctimas els treballadors de la fàbrica dels Alemanys conseguda per 'can Portabella', lo qual ha donat per resultat la fugida forsofa d'un encarregat. Ha fet molt bé el director despidintlo, però nosaltres li fem memoria de que encara quedan á la fàbrica remenant las cireres dos majordoms que son els que, junt ab l'altre, han comès mes fetxories. Per lo tant, si vol obrar ab justicia, té de tornar á agafar l'escombra y expulsar á aquests dos companyans del despatx.

RELLINÀS, 25 de juliol

L'ensotanat d'aquest poble va queixar-se aquest dia, desde dalt del cubell, dels joves y de las noyes que, segons ell assegura, no més van á l'iglesia per lluir els vestits, enamorar-se y ferse senyals els uns als altres.

Això no es veritat; pero encare que ho fos, may seria tan vituperable com lo que fa un cert mossén, que des de molt temps ha estat fent... de las seves ab la muller d'un propietari, la qual li porta cistella de comestibles sense que 'l pobre marit ho sàpiga, y després, dona y mossén se tancan sois á l'iglesia y allí... arriba, cartróns!

¡No li sembla, venerable ensotanat que 'sixó es ja un xich més pujat de color que 'l ferse senyals?

MOLLETUSA, 5 d'agost

pero com que ara com ara
nosaltres aném á sota
y 'ls rojos son els que manan,
no 'ns ha quedat mes remey
que derramar quatre llàgrimas
á manera de protesta,
y preparar l' equipatge
per sortí inmediatament
del territori de Fransa.

Buscant un refugi bò
hi pensat en vostra Espanya,
l' incomparable país
del fandango y la guitarra
y patria mil cope gloria
del invicto Torquemada.
Ja sé que quatre tarumbas
ensiburnan á las massas,
per evitar, diuhen ells,
la nova invasió de frares;
pero jo no 'n faig cabal
d' aquestas ignocentadas:
la vostra terra m' engresca,
la vostra terra m' encanta,
y ja que 'm treuen d' aquí,
me 'n vinch á viure ab vosaltres.

Naturalment, per prudència
m' hi fet afegir la barba,
deixantme no mes bigoti
y una mica de luxana:
ademés m' hi disfressat
ab remolíssima gracia,
posantme gech de velut,
pantalón de tela clara,
armilla de satí vert
y un hermos barret de palla,
quedant tan transfigurat
que una senyora que 'm tracta
molt intimament, m' hi dit
que si no fos l' abundància
d' abdòmen y 'l gran catell
que un no sab com amagarsel,
podrà molt ben passar
per un home de sa casa.

El diumenge, si Deu vol
y no trobo cap *encuentra*,
tinch pensat sortir d' aquí
prenen el camí d' Espanya.
Segons els càlculs que hi fet,
prenenme la cosa al calma,
puig ab la calor que fa
no es convenient corre massa,
arribar al vostre poble
el dimarts á mitja tarda.

Per lo tant, germà estimat,
aviseu una tartana
que vingui á buscarme al tren
y 'm porti á la santa casa
ahont, mentres això duri,
penso trobá alberch amable.
Amaníume així mateix
una celda fresca y clara,
ab vistas, si pot sé, al hort
ó á la vinya, si l'hort falta:
ab el llit no mireu prim;
dos matalassos y märfega
es tot lo que necessito
per descansar com un àngel.

Això sí, com que vindré
un xich afamat del viatge,
sisquera pel primer dia
feume preparar un bon àpat,
que al mòn lo qu' es bò pel cos
no sempre es dolent per l'ànimia.
Procureu que hi hagi carn
ben cuya y en abundància,
un illus de tesa y mitja,
y un parell de pollastres:
si, com suposo, casseu,
poseumbi un xiquet de cassa,
ví del millor de la terra,
café y puros de l' Habana.
Per postres, feume l' favor
de buscar prunes ben macas,
un melonet regular,
prèssechs, peras confitadas,
(crema no, no estich per cremas;
fins m' empipa la paraula),
y res més: ab això sol,
un xich de rom de Jamayca,
el mantecado de rúbrica
y la vostra bona cara,
me sembla que quedará
mes contentó que unes Pasquas
el vostre entranyable amic
fra Domingo Galindaya.

Es copia conforme:

C. GUMA

AMOR DE FRARE

 FEGA tant tota mena de sentiments
el vestit de burell que mal vesteix
als frares, que ni pels mateixos
companys de convent tenen en
son cor un recó de caritat ni una
engruna de carinyo.

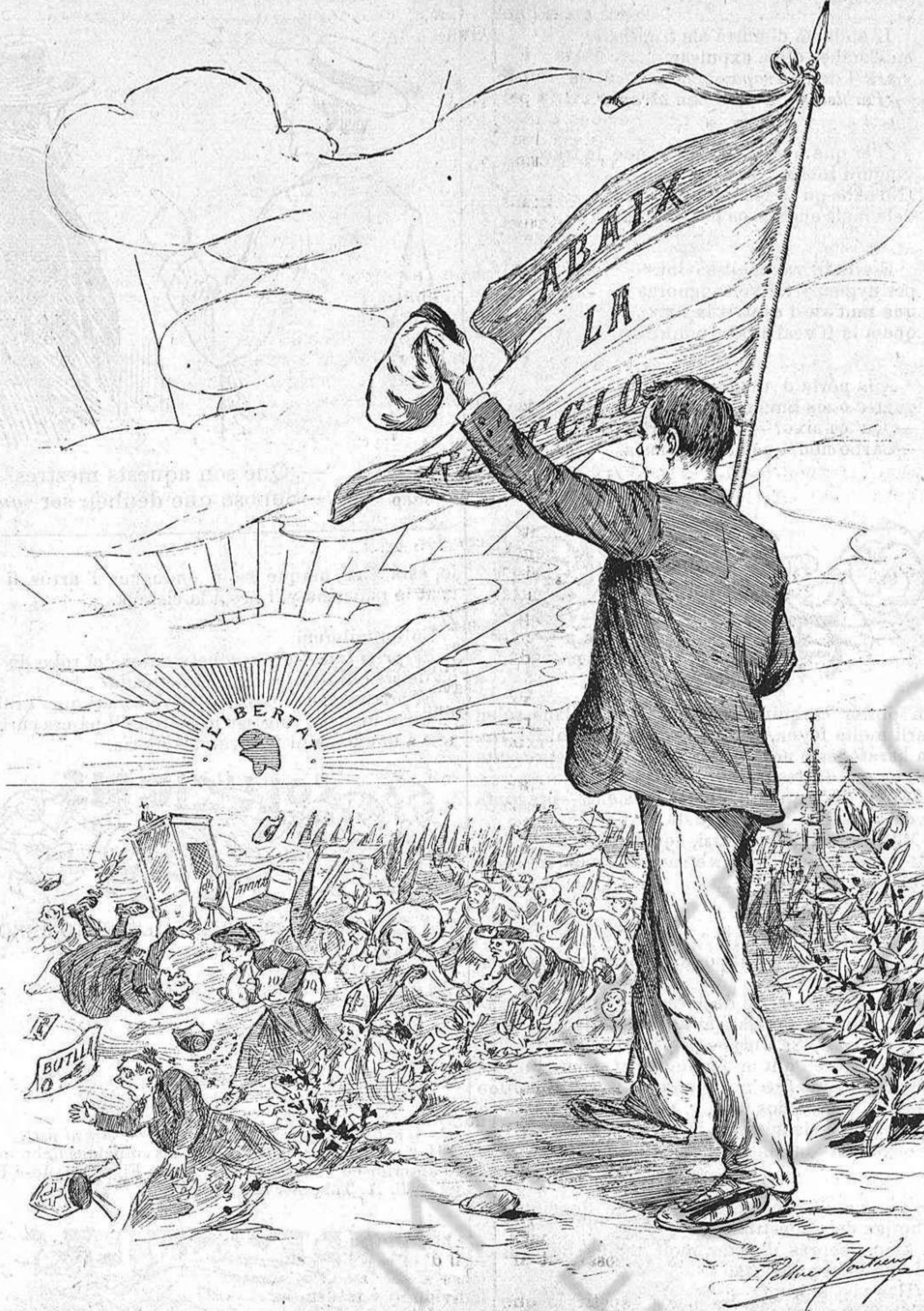
Això acaban de probarlo un pobre xicot que,
abandonat de sos *germans* y rebujat per combriegants
de sa mateixa religió, acaba de morir al balneari
de Vallfogona no com un gos gracies á la
generositat del amo del magnífich establiment qu'
allí acaba de construirse.

Perteneix a aquell jove desgraciat al convent de
Franciscans que hi ha á Igualada y patia de una
tisis aplacadora. Era afable, instruit, tolerant,
bondadós, reflexiu, reunia en ell totes las qualitats
de que careixen generalment els que 's vesteixen
pel cap. Qui sab si las condicions recomanables d'
aqueu pobre jove, foren un dels motius que induïren
el abandonar-lo á Vallfogona sense deixar-li ni l'
medis necessaris per viure un parell de dies.

Veientlo sense recursos se'n compadí mossén
Miquel, dueny de nou establiment de Vallfogona
y consentí que 's quedés á la casa instalant-lo en
taula y habitació de segona.

Allí comensa pel pobre tisich un calvari moral.
La concurrença d' aquell balneari, gent profunda
ment catòlica que no deixa ni un dia la missa y entre
la qual figuraren alguns capellans, comensa á fer
el buyt entorn d' aquell frare, esquivant sa presen
cia y rebentlo sempre ab visibles demostracions de
repugnancia. Per aquella gent farisaica el viure
de aquell home de caritat en l' establiment el feya des
preciable, son rostre sens color rebegut per la tisi
el constitueix un perill, y son posat humil el feya
esser una nosa á taula. Sa presencia aygualia l' hu
mor d' aquella gent amiga del bon viure. [Altres paper

Contra la fosca, la llum

—Ciutadans, si no aixequém immediatament aquesta bandera, l' onada clerical acabarà per ofegarnos.

Ji haguera fet tothom si hagués sigut un frarás roig, gràs, bon vivant y desvergonyit!

Constituïa una excepció entre aquells banyistas, un senyor que 's distingia també per sa incredulitat y sus ideas avansades y altruistes. Aquell impío, com li deyan *sotto vocce* las beatas, contragué amistat ab el desgraciat tisich y compadit d' ell es constituyí en un fidel company, consolant á aquell cor aplotat.

Comprengué l' amo del establiment la nosa qu'
aqueu frare feya als banyistas y buscant delicadamente
un pretest que no pogués ofendrel, l' instalà
en un *chalet* construït al peu de l' Iglesia á l' altra
banda del Corp.

La terrible enfermetat que sufria el frare, agrava
da pel sofriment moral que li produuria l' aban
don en que's yeys, l' empitjorà tant que fou precís
vetllarlo y á n' aquesta piadosa tasca's prestà l'
amic *desregut* y els mossos de l' establiment.

Vingué per fi el desenllaç d' aquesta tragedia,
morint el pobre frare y aquesta en l' hora en que no
han anat encare sos *germans* del convent d' Igualada
á portar els consols y l' ajuda de que tan ne
cessitat estabs son desgraciat company.

Faltaban encare més probas de la poca caritat que
tenen la gent de sotana, salvant contadas escep
cions, y aquestas vingueren ab motiu de la suscip
ció que 's feu entre els banyistas pera l' enterram
ent del frare. Mentre els més *despreocupats* ob
heit als impulsos de sos honrats sentiments hi
possabam lo que sencillament els dictaba sa concien
cia, els *católics* regatejaban el seu obol afuixant la
mosca ab visible disgust y e's capellans, els que da
ban, daban la miseria de dos rals y algun s' escorria
prudentment anantzen a donar un vol per escorre el
bullo. Això últim va fer el rector d' una vila molt
important y anomenada de la costa catalana.

Qui hagués pogut entrar al pensament d' aquell
pobre jove, quant en sa agonia, veia l' abandono
en que se l' deixava marxar d' aquest mon. Segura
ment no s' ha pronunciat una condemnatíon tan so
lemne de la vida monacal com la que debia resultar
de las amargas reflexions de aquell cor jove apagat
primer per una vocació errada y mort després per
una enfermetat traydora.

JEPH DE JESPUS

TEOLOGÍA

QUAN el primer home encare no prou coneix
edor de tots els mals y goigs de la Naturalessa
's feu un tip de figas, no del tot maduras, se
sentí malalt.

En sos entortolligaments de budells alsava el cap
enlayre, y mentres ab una mà s' apretava l' ventre,
aixecava l' altra envers l' espay murmurant la pri
mera paraula que se li ocoregué... y Deu fou fet.

pinta... quatre *mamarratxos*
que al fi pel cas es igual.
Molt bé; are aquí á la dreta...
—Encare no s' ha escabat?
—Similahi un carrer ample
y en el carrer, un portal
ab un xicot que l' empaytan
pel darrera.

—Fòra igual,
que pel devant l' empaytessin?
—Tú fes lo que 't dich y en paus.
Aixó es l' últim.

—Ja era hora!...

—Gracias á Deu!
—Vols jugar,

que no subs qué significa
això que tú has dibuixat?

—Potsé una cova de ladrats?...

—Ja 't cremas, ja... ves bucant.

—Potsé... una *mesa revuelta*?

—Cá, no ho encertarás pas!

—Un laberinto?

—Barrina!
—Vatúa listo! ja hi caix.
Aixó es el n'ara d' un poble
del Àfrica: no es veritat?

—Tòcula, noy; ets un sabi;

tens cafè y copa pagats.

Q. MALLEU

NA nota curiosa del viatje del rey.

Arriba don Alfonso á Oviedo y
se'n va á visitar la catedral, acom
panyat del bisbe, que li fa de guia.

Una de las cosas que 'l prelat li
enseña es una creu anomenada
dels Angels.

—Per qué se'n diu dels Angels
d' aquesta creu?—pregunta'l rey.

—Perque segons la tradició—respon el bisbe—els
àngels van fabricarla.

—Y quin fonament té aquesta llegenda?

—Cap,—contesta el bisbe, una mica desconcertat:
el temps de les llegendas va acabantse.

A continuació mostran á don Alfonso una caixa
tancada.

—Per qué está tancada?

—Senyor, es tradició que 'l qui obra aquesta cai
xa mor inmediatament.

—Pues jo l' obriria sense cap por.

—Jo també—replica'l bisbe, vermell com un
vitxo.

—Y donchs?

—Pero no tinch la clau.

D' aquesta feta diu que al bisbe d' Oviedo se li
han passat las ganas d' ensenyar á ningú las reli
quias tradicionals de l' iglesia.

Y's comprén. Si jo fos bisbe, crech que 'm succe
riria lo mateix.

A Sitges ha aparegut una plaga de formigas que
ha arribat á ennegrir la platja.

Formigas... ¿Ja ho sabeu de cert que son for
migas?

Mirins'ho millor.

Potser son frares..

Que aquests també apareixen en forma de plaga
y també ho ennegreen tot.

Y també son bastant formigas.

Per últim en Mellado ha pescat una breva: la Di
recció del Banc d' Espanya.

Qui's hi havia de dir als panxits accionistes
del establiment que tan grans beneficis els hi pro
porciona, en aquell temps en qu'en Mellado dirigia
La Igualdad, qu' ell seria'l Director del seu negocí!

Pero l' mon polítich es aixís. Aràpat al tupé de
n Sagasta y serás salvat.

**

Al pendre possessió del càrrec el nou director
del Banc ha fet declaracions.

Y ha dit que aixís com fins ara ha sigut el Banc
un instrument del Tresor, en lo successor haurà de
convertir-se en instrument de la riquesa pública.

Instrument de què? Instrument musical ó ins
trument de tortura?

Aspiran els clericals al monopoli de l' ense
nyanza.

Y fins á cert punt están en lo just.

Pero ab una condició: que lo tinc que han d'
enseñar es l' esquena, quan el poble liberal cansat
de tanta farsa se decideixi á empaytarlos.

Els italians han enviat una comissió á Fransa, al
objecte d' estudiar atentament els medis que allí s'
han empleat per desferse de la brutícia clerical.

A Itàlia també projectan realisar un bon *baldeo*.

En tots aquests tràfecs únicament Espanya que
darà ab la cara bruta y ab la pols y escombraries
de les altres.

Després dels expulsats de Fransa se'n vindrán
aquí els expulsats de Itàlia. Perque no es de creure
que l' Papa sigui tan tonto que se 'ls fiqui dintre
del Vaticà. Aixó ni pensarí; 'ls coneix massa.

L' altre dia deya un marit:

—La meva dona es molt capritxosa. A cada ins
tant muda de pensament. Es més variable que un
viatje regi.

Continúa per en Weyler la ratxa negra.

Ell prou prepara, decrets sobre tot fent nombrac
ments de personal; pero 'ls porta á la firma y la
major part d' ells els hi tornan en blanc.

Y ab tot y això 's queda tan tranquil.

En el ram de Guerra ho tením tot: castells á pro
ba de bomba y ministres á proba de desaires.

Días enrera 's queixava 'l Brusi de que dos noys
apedreguessin á un sacerdot al passar pel carrer de
Rivadeneyra.

Jo no m' atreveixo á censurarlos, á lo menos sen
se previas explicacions dels dos xavalets.

Qui sab Potser van figurarse que aquell ensota

Pensant ab els frares que ara venen

—No sé per què s' exclaman tant els liberals. ¡Nosaltres serém els verdaders perjudicats, que 'ns quitaran la feyna!

nat era un escolapió! Y amigo, en aquest cas, fins á cert punt feyan bé posantse á la defensiva.

Una nota francesa:

«Dotze pàrrocos del Pas de Calais que s' han permès atacs inconvenients contra 'l govern de la República, acaban de ser suspesos en la percepció del sou.»

Remeys eficàs.

La millor manera d' evitar certas cantades amonísinoses, es deixar al auzell sense escayola á la menjadora.

Días enrera uns bisbes francesos havíen de anar á un poble fronteris de la Vall de Arán, á instalalar en un convent á unes monjas fugitives á Fransa.

—Jo signés administrador de l' Aduana—deya un aranés—y 'ls faría pagar drets pels ornamentals, sense perdonarlos un céntim.

—Millor seria—va respondre un altre—ferlos pàgar com á bisbes, aplicantlos la tarifa dels embutits.

—Ah—afegí un tercer—y no deixarlos entrar á Espanya sino previa inspecció del veterinari; no fos cas que 'ls tals bisbes ens portessin la triquina.

¿Qué estás díhen? ¿Que 'l govern ha entrat en tristes ab Roma?

Noya, avuy no portis fruya: ja tindrém pastel per postres.

L' endemà d' entrá als trapenses en Combes el va expulsar, y ara 'l de la Trapa exclama: —Parbleu... !M' han ben atrapat!

—Per qué has d' extranyar que 'ls frares vinguin tots á casa nostra? ¿No sabs qu' Espanya es el quart dels més-endressos d' Europa?

Frare, tú vas molt sovint per aigua, y tal volta ignoras que tant va 'l canti á la font que á la fí acaba per rompre's.

A la porta d' un convent quatre ó sis bultos se paran. —Qu' es això? —diu el guardiá. —Carbó nou, que vè de Fransa.

L. WAT

Un pintor carquinyoli, á qui 'ls capellans solen donarli molta feyna, porque encare que mal fet, traballa barato, està acabant un quadro que representa 'l naixement de Jesús.

—¿Cóm va 'l quadro del naixement? —pregunta un mossén á la dona del artista.

—Molt bé—respon. —Miri, aquest demàt 'l meu marit ha fet el burro, y ara en aquests moments está fent el bou.

En un plet de divorci.

El jutje, després de pendre declaracions á la senyora:

—De lo que acaba de declarar, resulta ben clarament que vesté ha enganyat al seu marit.

—Al contrari, Sr. Jutje—respon ella: —fixis hi bé, y veurà qu' es ell qui m' ha enganyat á mi. Figuris que 'l dia de autos se 'n va anar de casa, dihentme qu' estaría ausent dos días, y á l' hora y mitja va tornar. ¡M' hauria sorprès infraganti, si no m' ha gués enganyat abusant de la meva candidés!

Un xicot molt panarra ha entrat de dependent á una botiga de comestibles.

—L' amo, després d' estar molt temps buscant el pes de un kilo, pregunta:

—Has vist el kilo?

—Sí, senyor—respon el xicot, —una parroquiana se l' ha portat.

—¡Cóm s' entén!

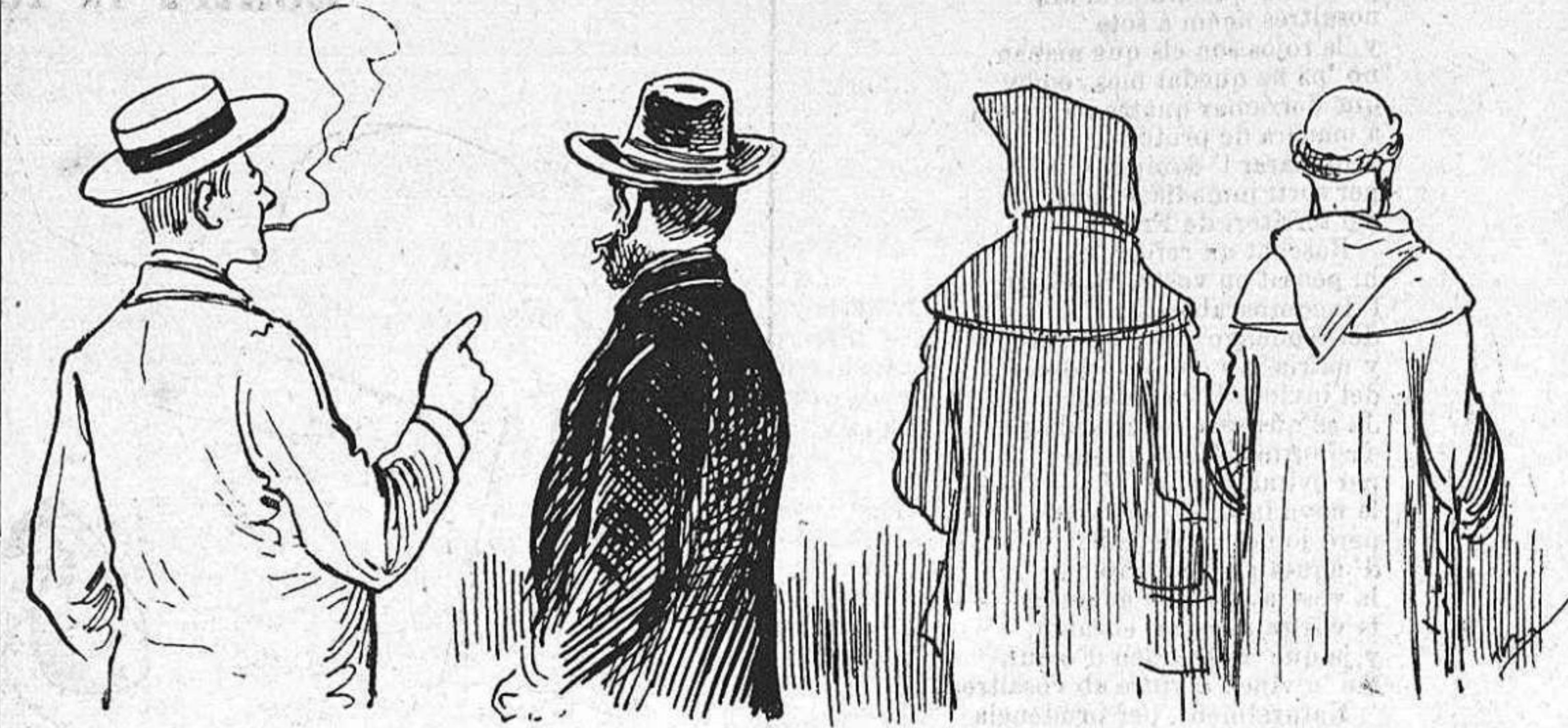
—Veura: ha vingut á comprar un kilo d' arrós: «Donguim el pes—m' ha dit—ó sinó no 'l vull. Y

Un que fa neteja

—Senyor Combes, ¿no podríá tirarla á un altre puesto questa farda?
—Filla meva, ho sento molt, pero en lloch més la volen.

Una opinió

—¿Qué son aquests mestres? Benedictins, agustins, caputxins?

—Suposo que deuen ser ignorantins.

Nota musical ne dona,
segona.

Negació n' es sens' quimera,
tercera.

Per poch que busquis lector,
trobarás á la carrera,
el Total, nom de un rector
fill del Pont de l' Armentera.

JOSEPH GORINA ROCA

ANAGRAMA

Ahí á la tarde
tot va á pescar
l' hereu Corronas,
y va agafar
després d' estarshi
més de tres quarts
una tot grossa,
llarga d' un pam.

J. COSTA POMÉS

TRENCA-CLOSCAS

LÓPEZ GAY
ESLAVA
MADRID

Un drama castellá y els dos apellidos de su autor.

JOAN CASSI DE LAS TORRES

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla vertical y horizontal: las personas n' portan.—Segona: nom de dona.—Tercera: un requiebro.

JOSEPH PEP Y C.

GEROGLÍFICH

QUI M

I

SAGASTA

s t

ROBA PELA

T

J. MORET DE GRACIA

Caballers: Alfredo Olalla, Figuerola L. Casalí, B. F., R. N. de S., A. Oliver J., Toni Badú, A. M. Martí, Maximino Cairo y V., A. Capdevila P., Ll. Mes Era, A. Serra, Un passarell, Ll. F., R. Malet y Pota: Ho sento moltíssim...

Caballers: El petó de Torroella, Zebetaces, Rataflau, S. Grau y V., S. Grané I., P. Virgili, A. Ribas Ll., Un ex-actor, Antoni Feliu, Sisket Farré, Enrich M. Garner, Máximo Electra, A. Vilalta, El promés de la Total y Miquel Pous: Perfectament.

Caballers: Floridor, J. B. P., J. B., J. C. Ll., J. G. y T., R. H. M., J. B. S., J. A. R., S. S. C., A. R. Ll., S. A. y C., M. C. d'A., V. C., P. B., R. R. y V., y E. G.: Rebutz els originals destinats al Almanach y tan gracies.

Caballer: M. T. B.: Després de llegirlo ab mes calma li 'n sabré dir alguna cosa.—Sorolla: Molt soroll... a y pocas nous.—Viola: Bona nit!—Andrésito: Ho acostuma á fer millor.—R. Ramón: Efectivament ho vaig rebre, per lo que us dono mil mercés. Gracias també per l' article.—J. Berenguer: Las incorreccions hi son en els seus versos com les orugas al plátano de la Rambla.—Pep Pí Pardo: No 'n convé. Es massa inconsistent—Es excessivament llarga, potser vagí al Almanach—Pitarri Pebas: Bravíssim, la publicaré quan hi hagi lloch y ocasió.—Alfredo Llinosa: Per cataplasmes no va mal.

—Floridor: No he rebut la targeta què 'm diu. Agramí l' envío: De lo de la estanquera no 'l puch dir res.—Paco Cucuró: Entra en cartera.—Xech de Llansá: Es un xich descuidada.—Pep. P. C.: Efectivament, li acceptem la bona intenció, però no 'l dibuix.—Pep del C.: Indubtablement està millor; la guardaré.—J. Mora: Sí, sí, a 'ells que son pocs y cobardes...—Un mut: Bé, veura, no 's emboliqui; qui tingui fassi què se la feyna.—A. C. Escofet: L' amor que canta y 'l versos que li serveixen de medi tot es pobre.—J. Figueras: Això y res, tot es una mateixa cosa.—Catalanista: Desenganyis, catalanistas... regionalistas... qüestió de nom; quan s' hagi d'anar á votar podrà apreciar-se l' afinitat que 'ls uneix. Ah, els versos continúan sent dolents.—Sensadas: Total desconeixement de la forma poética.—A. Oriol: Ab el temps y l' afició—podrà fer cosa milló.—Antoni de Massans: El sonet anirà una mica tocat.—J. Ravalez: Hi ha un feix d' assonàncies y altres defectes.—S. L. B.: Duenta, mala, cattiva.—Fi-ni-to: Els cantars no van.—Pissarra: Deu li conservi l' humor...

Imprenta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Carrer del Olm, número 8.
Tintu Ch. Lorilleux y C.